

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๖ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๔๕

แบบฉบับของผู้อยู่เมืองนอก

สรุปทองคำและดอลลาร์เมื่อวานนี้ ทองคำได้ ๒ บาท ๒๖ สตางค์ ดอลลาร์ได้ ๑๐๐ ดอลลาร์ กรู๊นทองคำได้ ๒๐ กอง กรู๊นเงินสดได้ ๓ กอง รวมเป็น ๒๓ กอง รวมทองคำทั้งหมดได้ ๕,๒๖๒ กิโล กรู๊นทองคำ ๘๔,๐๐๐ กองนั้น ทองคำได้ ๑๒๙ กอง เท่ากับน้ำหนัก ๓๒ บาท ๑ สลึง กรู๊นเงินสดได้ ๑,๘๘๗ กอง เท่ากับเงินสด ๓,๐๑๕, ๒๐๐ บาท รวมกรู๊นทองคำและเงินสดได้ ๒,๐๑๖ กอง ยังขาดอยู่อีก ๘๑,๙๘๔ กอง

(ลูกศิษย์จากเดนมาร์กมากราบ) เราไปอยู่เมืองนอกก็ทำตัวให้เป็นคนดีมีศีลมีธรรม เพื่อทางเมืองนอกเขาจะได้ยึดเป็นคติตัวอย่างจากเราบ้างนะ มีแต่เราไปเก็บเศษเก็บเดนของเขา มา กลายเป็นเมืองไทยเมืองเศษเมืองเดนไป อะไร ๆ ดีหมดของเมืองนอก ของเป็นเดนของเขา มาอยู่เมืองไทยเป็นของดีบของดีไปนะ พี่น้องทั้งหลายขอให้สงวนชาติไทยของเรา ทุกสิ่งทุกอย่าง เป็นของคนไทยอะไรให้ดู แขนเราอยู่กับเราเป็นอันหนึ่ง แขนอยู่กับเขาเป็นอย่างหนึ่ง ความรักสงวนในแขนของเราของเรา ตัวของเรา มีน้ำหนักมากกว่าแขนเขาคนอื่น เพราะห่างไกลจากตัวเรา นี่เมืองไหน ๆ ก็เป็นคน เป็นเมืองนั้นเมืองนี้เหมือนกัน แต่เมืองเราซึ่งเท่ากับว่าเรา กับเมืองเขาซึ่งเท่ากับคนหนึ่งคน ไตนั้น น้ำหนักมันต่างกัน

ไปที่ไหนก็ขอย่าให้ล้มเนื้อล้มตัว ให้รักศักดิ์ศรีตั้งงามแห่งชาติไทยของเรา อย่าไปหาเก็บเศษเก็บเดนของเขา ให้เอาของดีของเราที่มีอยู่ประจำเมืองไทยเรา คือเราเป็นชาวพุทธ ขนบธรรมเนียมถ้าเป็นเรื่องของชาวพุทธจริงแล้ว สงบเสงี่ยมสวยงามมาก ดูคนเฒ่าคนแก่ การแต่งเนื้อแต่งตัว การไปการมาการอยู่การกินต่างกับพวกเรามากทีเดียว ซึ่งระยะนี้พวกเรามันเรียนวิชาเศษวิชาเดน อะไร ๆ คว่าหมด ๆ เมืองไทยเลยกลายเป็นเมืองเศษเมืองเดนไปแล้วนะ เพราะเราเป็นตัวพาให้เป็น ให้พี่น้องทั้งหลายรักสงวนนะ อะไร ๆ ก็มีแต่ของเขาดีไปหมด ๆ ไม่ถูก เสียมากทีเดียว

เราต้องเป็นเรา ไปไหนต้องเป็นเรา อย่างนั้นถึงถูก เขาต้องเป็นเขา สอดแทรกเข้าไปตรงไหนเราต้องเป็นเราตลอดไป เป็นใหญ่เป็นโตในตัวเอง ในความรู้สึกของเรา รักสงวนเนื้อหนังกิริยามารยาทขนบประเพณีอันตั้งงามของชาติไทยเรา ไปที่ไหน ๆ ให้เต็มตัว ๆ ด้วยมารยาทมรดกของปู่ย่าตายายมอบมาให้เรา ไปที่ไหนอย่าปล่อยอย่าวางนี้นะ นี่ไปที่ไหนแล้วคว่า ๆ จนกลายเป็นไปหาเก็บเศษเก็บเดนเขาไปเสีย อันนี้เสียนะขอพี่น้องทั้งหลายจำเอาไว้ นี่หลวงตาเอาธรรมมาสอน ธรรมพระพุทธรู้จักไม่มีอะไรผิด

ถูกต้องทุกอย่าง ไปอยู่เมืองไหนอย่าลืมเนื้อลืมตัว อย่าเป็นคนเศษคนเดน แล้วก็ไปหาเก็บเศษเก็บเดนเขา มีแต่เศษแต่เดนเต็มเนื้อเต็มตัว อยู่เมืองนอกก็เป็นเศษเป็นเดนเต็มตัว มาเมืองไทยก็เก็บเศษเก็บเดนมา มาอวดเนื้ออวดตัวว่าอยู่เมืองนั้นอยู่เมืองนี้นั้นไปเอาเศษเอาเดนมาจากเขาหาว่าไม่รู้ตัวไม่ นี่เสียมากนะเมืองไทยเรา ขอให้พากันรักนวลสงวนตัวทุกคน

ธรรมดาการไปมาหาสู่ที่ไหนมันก็ไปกันอย่างนั้น เช่นวัดนี้ไปหมู่บ้านนั้น บ้านนั้นมาบ้านนี้ บ้านเขามาบ้านเรา มันสับสนปนเปกันอยู่ธรรมดาของมนุษย์เราที่เป็นสัตว์หมูสัตว์พวกต้องเป็นอย่างนั้น แต่ไปไหนต้องเป็นเรา ๆ ออกจากบ้านนี้ไปบ้านนั้น ก็เราไปบ้านนั้น แน่ะ ไม่ใช่เราไปเป็นบ้านนั้น บ้านนั้นมาเป็นเรานะ ต้องแยกอย่างนั้นถึงถูกเรานี้รักสงวนชาติไทยของเราด้วยความเป็นธรรม พ่อแม่ปู่ย่าตายายของเราพาดำเนินมายังไง ให้เราเทิดทูนพ่อแม่ของเรา ทุกสิ่งทุกอย่างพ่อแม่พาดำเนินมายังไง เราจะติดตามเก็บมรดกของพ่อของแม่เราไว้เป็นคติตัวอย่างมาเรื่อย นี่ละเรื่องรักพ่อรักแม่รักชาติก็เป็นอย่างนี้

ชาติเป็นใหญ่ พ่อแม่อยู่ในชาติ รักมาเป็นลำดับลำดับมาถึงตัวของเราเอง ไปที่ไหนเราไม่ลืมตัวเรา นี่ชื่อว่าถูกต้องนะ อย่าพากันรวนเร่ร่อนฟุ้งเฟ้อเห่อเหิม หาตุตั้งแต่ภายนอก ไม่ได้ดูตัวของเรา อะไรอยู่ภายนอก ๆ ดีหมด นี่เสียตรงนี้ ตัวของเราเป็นยังไงผิดพลาดขนาดไหน เลวขนาดไหนอยู่กับเรา เป็นไฟเผาเราให้ติดดินอยู่นี้เราไม่ดูต้องดูตรงนี้ด้วยนะ ใครอยู่เมืองไหนก็อยู่เถอะ ขอให้เป็นตัวของตัวเองจากศีลธรรมอันดีงาม ขนบประเพณีของตัวติดตัวไปด้วยเสมอ ไปที่ไหนก็ไม่ด้อยกว่าใคร ไม่ด้อยในควมมีคุณค่าของเรา สำคัญอันนี้ละ

อยู่เมืองนอกเมืองนาศีลธรรมที่เราเคยบำเพ็ญมา ซึ่งเป็นความดีงามอันเลิศเลออย่าปล่อยย่ำวางไปไหน เขาอยู่ที่ไหนเมืองนอกเมืองนาเป็นสัตว์เต็มโลกเต็มสงสารมีมากนะ ถ้าไม่มีธรรมอยู่ในตัวเท่านั้น มันผิดแปลกกันอยู่บ้างแต่ว่าสัตว์เขามีทางส่วนมาก มนุษย์ไม่มีทางเท่านั้นเอง เราอย่าไปเห่อนะ เห่ออย่างนี้ใช้ไม่ได้ ไม่มีหลักมีเกณฑ์ ไม่มีข้อยุติที่เป็นหลักเป็นเกณฑ์แก่ใจและตัวของเรา แบบเร่ ๆ ร่อน ๆ ใช้ไม่ได้นะ ไปที่ไหนอย่าลืมเนื้อลืมตัว ไปอยู่เมืองนอกเมืองนา พุทโธ ธัมโม สังโฆ นี่เป็นมรดกอันเลิศเลอมาแต่ปู่ย่าตายายของเรา ยึดไว้เป็นหลัก ๆ ของเรา แต่เขาถือศาสนาอื่นเขาก็ทำตามศาสนาของเขา ถึงเวลานี้เขาหยุดก็ปิดร้านปูปับ ๆ จริงจังมาก เป็นอย่างนั้นนะพวกแขกพวกอะไรนี้ เขาจริงจัง เราจึงเสียตายอยากให้ศาสนาที่เลิศเลอไปสอดแทรกเข้าไปในหัวใจของเขาก็ரியของเขา เปลี่ยนมาเป็นหลักเป็นเกณฑ์แห่งอรรถธรรมที่เลิศเลอแล้วจะดีขึ้นเป็นลำดับนะ

อันนี้เราก็ได้หลักเกณฑ์อันเลิศเลอมาแล้วคือธรรม ควรจะยึดให้เป็นกฎเป็นเกณฑ์แก่ตัวเอง เป็นเนื้อเป็นหนัง อย่าเหลาะ ๆ แหละ ๆ ถือศาสนาก็เหลาะ ๆ แหละ ๆ แล้วนอกจากนี้อะไรก็เหลาะ ๆ แหละ ๆ ไปตาม ๆ กันหมด เพราะหลักใหญ่คือใจ เฉพาะอย่างยิ่งเกี่ยวกับพุทธศาสนาไม่ค่อยมีในใจมันก็โลเลไปได้คนเรา ใจเป็นหลักทุกอย่าง ไม่ว่าจะไร้อยู่กับหัวใจ เพราะฉะนั้นจึงต้องมีการแนะนำสั่งสอนเข้าสู่ใจ ๆ เสมอ เพราะใจจะได้ยึดหลักเกณฑ์อันดีงามนี้ไปปฏิบัติต่อตัวเองและส่วนรวม

ใจถ้าจะพูดธรรมดาเหมือนผ้าขาวเราเนี่ย อะโรมาสัมผัสส์บีบติดบีบ สีสเหลือง สีขาว สีแดง สีอะไรติดทันที ๆ เพราะจิตใจมันทิวโหยต่ออารมณ์ อารมณ์อะไรคว้าทั้งนั้น แต่ขอให้ได้อารมณ์แห่งธรรมซึ่งเป็นของดีเข้าไปติดในหัวใจ เราจะมีดวงสงบ่มเย็นเป็นสุข ไปเมืองไหนบ้านใดเราเป็นเราตลอด พุทธเป็นพุทธ ธรรมเป็นธรรม สงฆ์เป็นสงฆ์ ศาสนาอยู่ในหัวใจเราไปตลอด นี่เรียกว่ามีหลักเกณฑ์ ให้พากันจำเอาไว้นะ

ให้เราเทียบตามหลักธรรม อย่าเทียบตามเรื่องของกิเลส มันจะเป็นความเย่อหยิ่งจองหองพองตัวเหยียบย่ำทำลายคนอื่นไปได้อย่างไม่รู้ตัว มีหน้าซำยังภาคภูมิใจด้วย นี่เรื่องของกิเลสอยู่ในหัวใจของสัตว์โลก ไปที่ไหนลืมนื้อลืมตัว ถ้าไปแบบธรรมแล้วอยู่ไหนเป็นตัวของตัวเองตลอด เข้าใจเธอ อย่าลืมนื้อลืมตัว ไปอยู่บ้านใดเมืองใดก็ดินฟ้าอากาศเหมือนกันดูเอาซิ เมืองไหนมันก็มีพวกไม้ พวกดิน พวกอิฐ พวกปูน พวกหิน พวกทราย มาก่อขึ้นเป็นบ้านเป็นเรือนที่ชั้นมันก็เป็นได้เหมือนกัน แต่มันเอาไปจากพื้นฐานเดิมของมันคือพวกเหล็กพวกหลา ดิน ปูน หิน ทราย เหล่านี้ขึ้นไป เราอย่าไปตื่น

ให้ดูตัวของเรา ไปที่ไหนคือเรา ๆ นี่ละตัวสำคัญอันนี้ไม่แปร ถ้าเราไม่ทำให้มันแปรเป็นเปรตเป็นผีเป็นยักษ์เป็นมาร เป็นเครื่องสังหารตนเสียอย่างเดียวเท่านั้น มีธรรมในใจแล้วมีคุณค่ามีราคาไปหมด ใครอยู่บ้านใดเมืองใดก็อยู่แบบเดียวกันนี้ อย่าไปตื่น สถานที่บ้านเรือนนั้นนี้ เขาหรรษาฟู่ฟ่า เขาสดสวยงดงาม เป็นบ้ากับเขาไปทางด้านวัตถุอย่างนั้นใช้ไม่ได้ ให้ดูหัวใจชิวโลก ดูความประพฤติหน้าที่การงานเป็นความกระตือรือร้นและผู้อื่นหรือไม่ ถ้าหากเป็นความไม่ดีแล้วมันกระตือรือร้นและผู้อื่น ถ้าเป็นความดีไปที่ไหนเย็นไป เป็นคนดีตัวอย่างแก่คนอื่นได้นะ สำคัญอยู่ที่ใจมีหลักเกณฑ์หรือไม่มีหลักเกณฑ์ สำคัญสองอันนี้แหละ

อยู่เมืองไทยเราก็เห็นอยู่อย่างนี้ ออกจากนี้ไปอยู่บ้านมันก็แบบเดียวกันนี้ กระจายไปทั่วโลกก็แบบเดียวกันนี้ ตื่นหาอะไร ให้ดูตัวเองซิ ความดีความเสียอยู่กับเราไม่อยู่กับสิ่งเหล่านั้นะ อยู่กับเรา ให้ดูตัวของเรา พิตตัวของเราให้ดี ถ้าเลวมันก็เลวในตัวของเรา สิ่งเหล่านี้จะเลิศเลอปราสาทราชมณฑลที่ยิ่ง เมืองสวรรค์สู่เมืองมนุษย์

ที่ประติดประต่อยขึ้นด้วยความฟุ้งเพื่อเห่อเหิมนี้ไม่ได้นะ แต่ตัวมันเลยใช้ไม่ได้ ก็เหมือนเอาคนไข้หนักๆ ไปโรงพยาบาล ไปอยู่ที่ชั้น ชั้นไหนมันก็ไปคราญคราง อือ ๆ อยู่那儿แหละ มันทุกข้ออยู่กับคนไม่ได้ทุกข้ออยู่กับตึกอะไรนี่นะ ตึกบ้านหรือเรือน ตึกกรม บ้านช่องอะไร มันอยู่กับคน ถ้าคนดีแล้วอยู่ที่ไหนดีหมด เย็นหมดสบายหมด

พอยกอันนี้แล้วก็ไม่มีอะไรที่จะหนีจากหลักพุทธศาสนาเราได้ พระพุทธเจ้าตรัสรู้ขึ้นมาในป่า เวลาอยู่กรุงกบิลพัสดุ์ ไม่ได้เป็นพระพุทธเจ้าเป็นสิทธัตถราชกุมาร ครองกรุงกบิลพัสดุ์ พอเสด็จออกทรงผนวชเข้าอยู่ในป่า ประพฤติพระองค์เป็นคนดีเพื่อความดีความเป็นศาสนาของโลกอย่างหมายมั่นปั้นมือจริง ๆ ตรัสรู้ขึ้นในป่า นี่เราพูดถึงเรื่องทีละเล็กละจริง ๆ ศาสดาองค์เอกอยู่ในป่านะ ไม่ได้อยู่หอปราสาทราชมณเฑียรอะไรพอที่จะเอาอันนี้มาเป็นใหญ่เป็นโตเหยียบย่ำศาสนา และสถานที่บำเพ็ญของศาสนาให้จมทะเลไป ให้พิจารณาให้ดี

อยู่ที่ไหนดีหมด ขอให้ปรับปรุงจิตใจเจ้าของให้ดี จิตใจนี้เลิศเลอสุดยอด เลวก็เลวสุดยอดเหมือนกัน เพราะฉะนั้นจึงจี้ลงที่ใจ พระพุทธเจ้าสอนธรรมขึ้นตรงที่ใจ ออกจากใจก็แสดงถึงเรื่องกรรม ใจเป็นที่รับกรรมตีกรรมชั่ว เพราะใจเป็นผู้สร้างกรรมตีกรรมชั่วขึ้นมา ผลทั้งหมดจะเข้าสู่ใจดวงเดียว จะไม่ไปอยู่ในสถานที่ใดบุคคลผู้ใดที่เขาไม่ทำ จะอยู่กับผู้ทำเกิดกับผู้ทำ จะเป็นความสุขก็เจ้าของได้ส่วยเต็มเม็ดเต็มหน่วย ถ้าเป็นความสุขทุกข์เผาผลาญ ๆ ตลอดเวลาไป มันขึ้นอยู่กับเจ้าของ นี่เราพูดถึงเรื่องสถานที่ไม่สำคัญ เราอย่าไปยกมันจนเกินไป ถ้ายกเพื่ออรรถเพื่อธรรมมาเป็นคติเครื่องเตือนใจตัวเอง เช่นไปเมืองนอกเมืองนา เขาทำอะไรเป็นคติบ้างจะยึดมาปฏิบัติต่อเมืองไทยของเราต่อตัวของเรอย่างนั้นถึงถูก อย่าไปแบบฟุ้งเฟ้อ ลืมเนื้อลืมตัว มาแล้วมีแต่ความเย่อหยิ่งจองหองพองตัว เหมือนจะเหาะเหินเดินฟ้า ใช้ไม่ได้นะคนประเภทนั้นคนลืมตัว ถ้าเราเป็นคนดีแล้วอยู่ที่ไหนมันก็ดีเหมือนกันหมดนั่นแหละ

ตะกั๊นนี้พูดถึงเรื่องพระพุทธเจ้า ท่านอยู่ที่ไหนท่านก็ดีของท่าน นั่นเป็นอันดับหนึ่ง จากนั้นพระสาวกทั้งหลายก็ไปศึกษาอบรมกับพระพุทธเจ้า ตรัสรู้ขึ้นมาในป่า ๆ ๆ มากต่อมากนะ ที่ตรัสรู้ในที่อื่น ๆ มีน้อยมากยิ่งขึ้นกว่าในป่า ป่านี้มากที่สุด แล้วท่านเหล่านี้เป็น สรรณ คัจฉามิ ของพวกเรา เห็นไหมล่ะเก่งไหม นั่นละทางด้านจิตใจ ท่านอยู่ในที่สะดวกสบายบำเพ็ญองค์ของท่านจนเต็มเม็ดเต็มหน่วย กลายมาเป็นศาสดาของเราได้ พวกเรานี่อย่างไรจะเป็น สรรณ คัจฉามิ มันก็ไม่เห็น มันก็มีแต่หมอนแต่เสื่อนั่นแหละ วันหนึ่ง ๆ ทั้งปะทั้งซุนอันเสื่ออันหมอนนั้น ความบกพร่องของเจ้าของมันขาด ๆ วิน ๆ จะปะจะซุนให้มันดิบมันดีไม่ยอมทำ ไปหาปะตั้งแต่เสื่อแต่หมอน ส่งเสริมแต่ความซี้เกียจซี้คร้านขึ้นมา ทำลายเสื่อทำลายหมอนแหลกไปหมด พวกนี้พวกทำลายเสื่อ

ทำลายหมอน ถ้าไม่เชื่อไปดูกุฏิหลวงตาบัว หมอนไม่รู้เปลี่ยนก็หมอนแล้วนะ เราได้ ศาสดาองค์เอกครูเอกมาสอนพี่น้องทั้งหลายจะเชื่อหรือไม่เชื่อ ฟังซินะ นี่ละอาจารย์ของท่านทั้งหลายหมอนแตกมาพอแล้ว นี่ก็มาศึกษาด้วยกัน ไปที่ไหนมองเห็นแต่คนหมอนแตกเสื่อขาด เพราะความซี้เกียจซี้คร้านกินแล้วนอน กอนแล้วนิน ตลอดไปเลย ใช้ไม่ได้ นะ จำเอา พูดแล้วมันโมโห เราก็ดี

นี่เราพูดถึงเรื่องศาสดาองค์เอก ที่ผลิตความสุขบรมสุขให้กับบรรดาสัตว์ทั้งหลาย ออกมาจากศาสดาเอก สถานที่อยู่ของท่านไม่เห็นมีอะไรสำคัญ แต่สำคัญที่เป็นที่บำเพ็ญด้วยความสงบสงัดในป่า ๆ แล้วก็ถอยมาจนกระทั่งปัจจุบันนี้ คนเรามองข้ามกรรมฐานมากนะ กรรมฐานนั้นแลเป็นผู้ทรงอรรถทรงธรรมทรงความสุขความสบาย สงบร่มเย็นอยู่ในป่าในเขา ท่านเหมือนหนูหนวกตาบอดท่านอยู่นะ ผ้าจีวรสีแก่นขนุนสีกรักอยู่ในป่าในเขา ตอนเช้าบิณฑบาตเขามาขบฉันพอยังชีวิตให้เป็นไป แต่การบำเพ็ญความเพียรเพื่อกำจัดความชั่วบำรุงความดีท่านไม่ละไม่ถอย ในอิริยาบถทั้งสิ้นเว้นแต่หลับเท่านั้น บำเพ็ญตลอดเวลา

เวลาเข้าหากันเป็นยังไงภาวนา นี่ถามกันแล้วนะ ภาวนาเป็นอย่างนั้น ๆ รู้อย่างนั้น เห็นอย่างนั้น ทีนี้ก็ภาวนานั้นก็ภาวนา ความรู้ภายในด้วยกันประสานกันทันที ๆ เหมือนกับเราไปที่ไหนไปเจอนั้นพบนี้มาแล้วมาพูดกันได้เต็มปาก ความประสานของจิตที่รู้ด้วยกันก็เป็นอย่างเดียวกัน องค์นั้นรู้อย่างนั้นเห็นอย่างนี้ ตลอดถึงพวกเทวบุตร เทวดาอินทร์พรหม พวกเปรตพวกผี ออกจากนี้ทั้งนั้น จำไปเห็นไป นั้นเป็นยังไง ตาเรามีมาตั้งแต่วันเกิดมันเห็นไหมสิ่งเหล่านี้ มันไม่เห็น นี่ละตาธรรมเป็นอย่างนั้น จึงกับตาโลกมากนะ ท่านอยู่ที่ไหนท่านมีแต่ความผาสุกเย็นใจ นั่งคุยกันนี้เป็นชั่วโมง ๆ มีแต่อรรถแต่ธรรมทั้งนั้น ไม่ได้มีเรื่องโลกเรื่องสงสารเข้าไปเจือปน อยู่ที่นั่นเป็นอย่างนั้น ๆ คำว่าที่นั่น ๆ มีแต่ป่าแต่เขาแต่ถ้ำเงื่อมผา มีแต่ที่สะดวกสบาย สนุกบำเพ็ญธรรม นำธรรมเข้าสู่ใจตลอดเวลา

เวลาท่านคุยกัน ท่านไม่ได้มาพูดเรื่องความทุกข์เดือดร้อนวุ่นวายเหมือนกับโลก คุยกัน โลกไปหากันแต่ละคน ๆ ไปหากันนี้ปากเดียวมันไม่พอ แต่มันสุดวิสัยจะไปหา ยืมปากใครที่ไหน ร้านค้าขายปากเขาก็ไม่มี ชายหูกี่ไม่มี หูอยากได้สัก ๑๐ หูอย่างน้อย ปากอยากได้สัก ๑๐ ปาก สนุกคุยกันพ่นน้ำลายเรื่องกองทุกข์ ความลำบากลำบากต่อกันทั่วโลกดินแดน นี่เรื่องโลกเขาอยู่กัน เขาปฏิบัติกันด้วยอำนาจของกิเลส พาให้เป็นผลอย่างนี้ขึ้นมา แต่โลกของธรรมพระพุทธเจ้า ยกตัวอย่างอย่างที่ว่าพระท่านอยู่ในป่า มองข้ามท่านไม่ได้นะ นั่นละผู้มีความสุข ท่านอยู่ในป่าบำเพ็ญเพียร พูดออกมาคำใด ๆ มีแต่เรื่องอรรถเรื่องธรรม เรื่องทุกข์วุ่นวายที่โลกผูกกันอยู่ตลอดเวลา นั้น ท่านไม่ได้นำ

มาพูดเพราะท่านไม่มี มีแต่ทุกข์ก็ทุกข์เพื่อพัดกับกิเลส ทุกข์อันนี้ทุกข์เพื่อสุข เวลาท่านพูดให้ฟังนี้ โธ ของเล่นเมื่อไร แล้วถูกเหยียบย่ำทำลายด้วยอำนาจของกิเลส

กิเลสมันฝ่าทำมันสูงนะเหยียบได้กระทั่งธรรมในหัวใจเรา หัวใจเราสูงขนาดไหนกิเลสมันเหยียบลงได้ธรรมไม่มี นี่ท่านอยู่ในป่าอย่างนั้นท่านไม่มี คุยกั้นเรื่องอรรถ เรื่องธรรมนี้เพลินกันไป ๆ นี่ละผู้ทรงความสุข พวกที่ทุกข์เหยียบหัวก็คือพวกเรานี้ จะเป็นใครไป พูดให้ตรงไปตรงมาอย่างนี้ เอาไปเทียบกันแล้วกับท่านผู้ที่อยู่ในป่าในเขา บำเพ็ญสมณธรรม ตามหน้าที่ของตนเองโดยเฉพาะ ๆ แล้วออกมารายใด ๆ มาคุยกัน นี่เพลินไปเลย มันหากเป็นเครื่องปลุกใจกันนะ เป็นกำลังใจกัน คนนี้รู้อย่างนี้เห็นอย่างนี้ ๆ เพราะการบำเพ็ญของตน ๆ ความรู้แปลก ๆ ต่าง ๆ มันไม่มีสิ้นสุดหัวใจนี้ตามแต่นิสัยวาสนา ใครมีหนักเบาเล็กน้อย กว้างแคบลึกตื้น หยาบละเอียดขนาดไหน จะแสดงออกมาในการบำเพ็ญนั้นละ การบำเพ็ญเป็นการค้ำชูเชี้ยบุญวาสนาบารมีของตนให้เปิดเผยขึ้นมา ๆ สิ่งที่ไม่รู้มันก็รู้ สิ่งไม่เห็นมันก็เห็น เป็นอย่างนั้นนะ

นี่ละเรื่องธรรม ให้ท่านทั้งหลายจำเอาไว้ แม่นยำที่สุดคือธรรม พอเจอกันไปบิ๊บบิ๊บล้อแล้วไม่ถามใคร นี่ละเรียกว่าธรรม เป็นยังงี้ ไซ้โหมนะ ๆ ไม่มี เป้ง ๆ ที่เดียวเลย นี่เรียกว่าธรรม ตาธรรมกับตาก็เลศผิดกัน ตาก็เลศไปที่ไหน โอ้ย.มีดบอดไปแหละ มันไสยิ่งกว่าดาแมวก้มีดบอดอยู่ในหัวใจ แต่ตาธรรมไม่เป็นอย่างนั้น อยู่ที่ไหนท่านสบาย ๆ อยู่ในป่าในเขา นั้นละท่านผู้ทรงความสุขความเจริญ และผู้ทรงมรรคผลนิพพานอยู่ตามป่าตามเขานะ

สมัยปัจจุบันนี้ มรรคผลนิพพานของพระพุทธเจ้าก็เช่นเดียวกับพระพุทธเจ้ายังทรงพระชนม์อยู่ ขอให้ผู้มีปฏิบัติเถอะ มีตั้งแต่จอกแต่แหนปกคลุมหุ้มห่อ บึงทั้งบึงน้ำมากขนาดไหน มันก็มองไม่เห็น มีแต่พวกจอกพวกแหนปกคลุมหมด จอกแหนคือกิเลส บึงบ่อได้แก่หัวใจที่มีธรรมอยู่ภายใน แล้วกิเลสมันครอบอยู่ข้างนอกเสีย ปิดมองไม่เห็นเลย ท่านเปิดจอกเปิดแหนออกเรื่อย ๆ น้ำท่านก็ใสสะอาดอาบดื่มใช้สอยสะดวกสบาย ยืน เดิน นั่ง นอน ผาสุกเย็นใจไปด้วยธรรมที่ตนบำเพ็ญมา ได้ในหัวใจตามลำดับลำดับ ที่นี้ความรู้ความเห็นสิ่งต่าง ๆ พระพุทธเจ้าสาวกทั้งหลายท่านรู้เห็นฉันทิปัจจุบันนี้ก็มิอยู่ฉันทิเหมือนกัน ขอให้เปิดใจออกด้วยธรรมเถอะ เอาธรรมเปิดออกจะรู้จะเห็น แล้วจะไปถามใคร

ธรรมนี้เป็นธรรมสด ๆ ร้อน ๆ เช่นเดียวกับกิเลส กิเลสก็สด ๆ ร้อน ๆ เหมือนกัน เปิดออกมันอยู่ในหัวใจดวงเดียว ใครเปิดทางกิเลสกิเลสออกทันที กว้านหาพินหาไฟมาเผาเจ้าของทันที ใครเปิดทางด้านธรรมะ กว้านหาอรรถหาธรรมเข้ามาเป็นความสงบเย็น เป็นที่แนใจทั้งชาตินี้และชาติหน้า สงบเย็น มั่นใจ ๆ นี่ธรรมเข้าสู่ใจแล้วมัน

ทุกข์ทั้งหลายสิ้นเข้ามา ๆ ให้จำเอานะ วันนี้ก็พูดเพียงเท่านี้ พูดถึงเรื่องความสุขมีอยู่ในโลกนี้ แต่ผู้ที่จะหาความสุขโดยอรรถโดยธรรมมันไม่ค่อยมี ความสุขจึงไม่ค่อยมี มีแต่ความสุขที่เจอด้วยยาพิษเต็มโลกเต็มสงสาร อันนี้เหยื่อล่อ อันนี้กินเข้าไปปั๊บเหมือนเบ็ดติดปากนั่นละ เหยื่อล่อมันอยู่ปลายเบ็ด ก็เลสความทะเยอทะยานความหวังนี้มันเต็มหัวใจ นี่ละเครื่องล่อเป็นเหยื่อล่อ หวังอย่างนั้นแล้วหวังอย่างนี้ ๆ แล้วก็ทะเยอทะยาน ครั้นได้มามีแต่ผิดหวัง เหยื่อล่อแล้วเข้าไปติดเบ็ดแล้วนะนั่น ผิดหวังเป็นทุกข์ของคนเรา

ธรรมพระพุทธรเจ้าไม่เคยหลอกใครนะ ให้ตั้งใจประพฤติปฏิบัติ ถ้าตั้งใจปฏิบัติแล้วอยู่ที่ไหนเป็นธรรมทั้งนั้นละ อกาลโก ๆ ไม่มีน้ำไม่มีบก เป็น อกาลโก ทั้งกิเลสทั้งธรรม ใครปฏิบัติที่ไหนก็รู้ก็เห็นได้ด้วยกันนั่นแหละ

ศาสนาจะไม่มีเหลือแล้วนะ ดุชิพระเต็มบ้านเต็มเมือง ดูใครก็ดูไม่ได้ ดูเขาดูไม่ได้ หัวโล้นก็โล้นแบบเดียวกัน ครองผ้าก็ครองแบบเดียวกัน แต่หัวใจมันก็เป็นพินเป็นไฟแบบเดียวกันอีก จะเอาใครเป็นแบบเป็นฉบับได้ละ ไม่มี เพราะไม่มีใครตั้งใจปฏิบัติตามศีลตามธรรมพระพุทธรเจ้าที่ทรงสอนไว้เพื่อความร่มเย็น มันก็หาที่ร่มเย็นไม่ได้ซี ถ้าตั้งใจปฏิบัติแล้ว เฉพาะอย่างยิ่งพระเราบวชามากเท่าไรยิ่งจะทำความสงบร่มเย็นให้แก่ตนเองและโลกได้มากเท่านั้น แต่นี้มันกลับกลายเป็นพินเป็นไฟ พระเราเนรเราบวชมากเท่าไรเป็นพินเป็นไฟเผาตัวเอง แล้วก็เผาบ้านเผาเมืองเผาประเทศชาติไปหมด โดยไม่รู้เนื้อรู้ตัว

นี่ก็คือกิเลสเข้าไปถือบังเหียน เข้าเป็นเจ้าอำนาจในผ้าเหลืองในหัวโล้น พระก็เลยกลายเป็นยักษ์เป็นมารไปเสียทำลายชาติบ้านเมืองได้โดยหน้าด่าน ๆ นั่นแหละ นี่เห็นไหมกิเลสมันอายุใครเมื่อไร อยู่ในหน้าพระหัวพระ อยู่ในผ้าเหลืองมันก็ได้สบาย ๆ นี่ละกิเลสไม่มีคำว่าอายนะ ธรรมเท่านั้นรู้เนื้อรู้ตัว พอบวชเข้ามานี้เราเป็นพระแล้วนะเท่านั้นธรรม เราจะปฏิบัติอย่างไรให้ถูกต้องตามหลักของพระ จับปั๊บเลย นั่นเรียกว่าพระ ที่นี้ไปที่ไหนเย็นไปตลอด ตั้งแต่วันบวชจนกระทั่งถึงวันตายเย็นตลอด นี่คือพระตามทางของศาสดาเป็นอย่างนี้ พวกจำเอานะ พอ เท่านั้น

อ่านธรรมะหลวงตาวันต่อวัน ได้ที่ www.luangta.com